

Vlastně čtyřech, páč tohle ráno plynul čas neuvěřitelně pomalu!!! Je to v poslední době už podruhý, co jsem zaregistrovala opačnej efekt, než platí už asi sto let. Kdy všichni máme pocit, že nám ten čas někdo krade. Teď to byl ten poslední víkend, kdy jsem měla pocit, že je ooooooobr dlouhej, jak hezky pomalu běžel - ne! Neběžel - ŠEL čas ☐ a teď v úterý taky. I když jsem vstávala pozdějš než jindy ( Lenost, je ooolbřímí hřích, ale co už, že jo? ☐ ) , tak to bylo tak úžasně pomalý a pohodový ráno, že to už jsem si dlouho takhle neužila. O to víc, že teď máme na pořadu dne to háraníčko, že jo.

Tak ale čekalo na mě tohle ráno sasrakůch několik mnoho dalších. A o všechny se postaral kdo? Hele to neuvěříte. Madáme Talimůra!! Fakt nekecám. A začala hned jak jsem přišla za ní do kuchně. Nejdřívěj se pomudlíkovala s Rumíčkem, kterej se rozvaloval slastně na pelíšku v předsíni a mohutně ho vyklepával svým dlouhým ocáskem. Museli jsme podrbat pupík a pohovořit do oušek na téma, jakěj von je to výbornej pééf, že výbornějšího nad něj nějní. Jak von je šikovnej, že to šécko taklenc pěkně zvládá a že už to nebude trvat dlouho a bude to za náma. Za dveřma od kuchně už stepovaly fleky a vyčuhovala jim hlava ke klice. Tak jsem za ní hnedle musela jít, to je samo sebou. Mezitím si ale stačila jít lehnout na pelíšek ....a!! A!! Tam na mě čekal nečekanej sasrak.

Páč - když k nám přišla, tak skorem nepoužívala ocásek. Ne, že by ho měla schovanej mezi nohama, ale tak jako s ním nic moc neříkala. Rozhodně ne, když byla s lidma. Když si jela svoje, nebo dělala nějakou krávovinu, tak jo, to jste mohli vidět, jak si s ním šmidlá o sto šest. Ale s lidma nic. Nesla si ho prostě dolů, volně svěšenej, ne ve stresu, ale bez zájmu.

Postupem času jsme se propracovali k tomu, že s ním konečně začala dirigovat a komunikovat. A byl to docela jinej pohled na psa, kterej jde vedle vás a spokojeně si máchá tou svou dlouhou šavlí. Víte, že je mu prostě dobře, když jde s vámi. Pak s ním začala mávat i doma, pak i při hrách a nakonec i při cvičení. Což je pro mě taky moc fajn, protože vidíte, že jí to baví a nedělá to jako něco co musí. Co ale nikdy, opravdu nikdy doposud nedělala je to, že když leží na pelíšku a vy k ní přijdete, tak že s ním začne klepat do toho pelíšku. Jo, vidíte na ní, že má radost, že jdete, že se těší z vaší společnosti, že si užívá mazlení a mudlání. Ale.... ocínek se jí ani nehne. Pro mě zvyklou na to, že všichni psi, který máme od malička, naklepávaj pelíšky, co to jde, je to divný. Ale měla to tak i Bubinka, ta na pelíšku taky nevrtila tím svým párečkem. No a teď poprvní, poooooprvní s ním Tali do toho pelíšku párkrát zabušila!!!!!!!!!!!!!! JOOOOO!!! Huraráááá. Pro mě je to prostě důležitá drobnost a udělalo mi to fakt velkou radost.

Další dva sasraky se konaly venku. Nejdřív přišel ten sasrak, že ač jsme se v ten moment vůbec nechystaly přecházet, tak mi Tali sama od sebe ukazovala, jak se na okraji zastaví a nevejde do silnice. Když to udělala prvně, měla jsem za to, že si prostě myslí, že budeme přecházet a zcela omylem se jí to povídlo, tak jak se jí to občas stane. Vychválila jsem ji do nebes a i výš, a šla jsem dál. A ..... udělala to znovu. Přišla ke kraji chodníku a zastavila se. Ona!!! Pohrkanec, kterýho tohle nejsme schopní opravdu naučit, aby se k tomu rozhodovala sama. A pak znovu a zase. K mému překvapení jsme si to takhle stříhly asi šestkrát. Až jsem ji musela přesvědčit, že by to taky chtělo už konat to, proč jsme v podstatě venku a odnavigovala jsem ji na trávník, aby se tam trochu inspirovala. Poté co splnila svou občanskou povinnost a uklidily jsme dočista dočista, šly jsme konečně tedy na to přecházení samotný. Bez chybičky, jako profík.

Přetapaly jsme silnici a tam už na mě čekal ten další sasrak!! Veleobří sasrak. Uprostřed toho trávníku je takovej malej betonovej sokl a na něm je uprostřed plechový víko. A Tali udělala něco, co ještě nikdy, nikdy, nikdy v životě venku sama neudělala. A mně se tomu ještě pořád nechce ale věřit, že nespim. Možná, že než to dopíšu, se probudim??? ☐ Doufám, že nikoliv, protože to, co udělala, to je opravdovej a skutečnej zázrak. Kdo se psy cvičí, nebo je něco učí a měl třeba v rukou nějakej podobnej matroš, jako je Tali, tak pochopí. Protože ona šla, jen tak, z ničehož nic, sama od sebe a vlezla na ten dekl. A koukala, co druhej konec vodítka na to!!!! Druhej konec vodítka nemohl popadnout vůbec dech. Jako že fakt ne. Strašně, ale opravdu strašně moc jsem ji vychválila, že je megašikovná, že je úžasná, že je nejskvělejší Talinka na celým tom širým světě a že nikdo, nikdo, rozhodně nikdo neumí tohle co umí vona!!! ☐ Odměny se pochopitelně jen hrnuly. A zeptala sem se jí, jak vona to ale dělá?? A v ten moment šup a byla zasejc na deklu!!!! Takže zase nadšené divení, jak vona je nejlepčí, a nejšikovnější a nejúžasnější. Následováno opět dotazem, jak vona takovýdle věci dokáže?? Šup a Tali hrdě stojí na deklu ☐ . BOMBÁÁÁÁ, BOMBÁÁÁÁÁ, ATOMOVÁ BOMBA!!! Proč?? Proč?? Ty důvody jsou v základu dva.

A jeden je důležitější než ten druhej. Začnu tím, co je pro mě strašně moc a moc důležitý. A totiž, že ona poprvé za tu dobu co ji máme, vložila do společný činnosti SVOU VLASTNÍ INVENCI A INICIATIVU!!!! Sama od sebe vymyslela něco a navíc, aniž by se po ní cokoliv chtělo. Venku!! Ona sama, sama chtěla. A nebylo to "jen" o kontaktu při chůzi (o kterém ví, že bude odměněn) , nebo poslechnutí, ne, ne, kdepááák. Sama vymyslela trik, ukázala mi ho, radovala se z toho. Víte jak je to úžasný, úžasný, a nejúžasnější????????? Pro mě hrozně moc.

Stejně tak jako je neméně důležitá ta druhá stránka věci. A totiž to, že když jsem se jí zeptala, jak vona to probůh dokáže takovýdle věcičky, jak to přijde, že to umí atd. , což se rovná prostě lidskému hovoření, ne žádnému jednoduchému komunikování, tak ona - stejně tak jako to uměli a umí všichni ostatní naši psi, tak tomu porozuměla a šla a ukázala to znovu!!!!!! A s patřičnou hrдостí navíc. Znamená to, že se jí konečně plní zásobník slov, rozšiřuje komunikace mezi námi lidmi a jí. Ano neslyšela tyhle věty poprvé, vždycky když se jí něco povede, mluvím na ni jak rádio ☐ a říkám jí podobný věci a věty. Ale nikdy to není stejný, to co jí říkám, prostě na ní mluvím. A dneska u úplně nové činnosti, ona přesně věděla, že se má jít zasejc pochlubit, co vona to krásnýho umí a jak to dělá!! ☐ ☐ KRÁSA, pro mě opravdu moc velká krása a jsem na ní VELEHRDOBEC. Taky si to zaslouží. Moc zaslouží. A jako přídavek toho je v podstatě i to, že ona sama z toho měla velkou radost. Očička měla jak talíře a svítily jí jak dálkáče u tiráka. ☐ No a já se jí ale vůbec, ale vůbec nedivím.

Tohle je taky ukázkou toho, jak ona je úplně jiná, než ostatní psi. Zatímco jiné feny při hárání jsou na roztržení a v mozku mají osamocenou sexem pohlcenou buňku, tak ona je na příjmu a je to její nejhodnější období. (Mimoходом, jsem za to dost ráda a někam nahoru hodně vděčná) . No prostě Fleky plný paradoxů.